

Heidi Grönstrand ja Kukku Melkas

Kyky kirjoittaa: luovan kirjoittamisen ja tieteellisyyden väli- maastossa

Luovan kirjoittamisen opetus on kirpakoita näkemyksiä herättävä aihe. Kaikki eivät suinkaan ole tervehtineet riemuissaan tämän uuden oppiaineen rantautumista akateemiseen maailmaan, useimmiten juuri kirjallisuuden oppiaineiden kainaloon. Oppiaineen tieteellisyys on kyseenalaistettu tai väitetty, että kirjoittamista ei voi opettaa. Kirjallisuuden opiskelijoiden oletetaan yleensä itsestään selvästi kirjoittavan hyvin ja valintakokeissakin testataan lähinnä lukutaitoa. Opiskelijat kaipaavat kuitenkin opetusta myös kirjoittamisessa.

Kaikesta vastustuksesta huolimatta luovan kirjoittamisen oppiaine on vakiinnuttanut asemansa usean yliopiston kirjallisuusoppiaineissa ja se on saavuttanut hurjan suosion opiskelijoiden keskuudessa. Jyväskylän yliopiston avoimen yliopiston puolella luovaa kirjoittamista on opetettu 20 vuoden ajan, ja se on yksi humanististen alojen suosituimmista oppiaineista avoimen puolella. Kun Jyväskylän yliopiston yhteistyöoppilaitokset, muun muassa Oriveden opisto, lasketaan mukaan, vuosittain opinnot aloittaa reilut 200 eri-ikäistä opiskelijaa. Yliopiston luovan kirjoittamisen maisteriohjelma on puolestaan toiminut jo kohta 10 vuotta.

Tähän lehteen olemme pyytäneet puheenvuoroja ihmisiltä, jotka eri yliopistojen kirjallisuuden oppiaineissa toimivat luovan kirjoittamisen opettajina tai päävastuullisina. Mukana on myös opiskelijanäkökulma: luovaa kirjoittamista opiskellut Saara Henriksson kertoo kokemuksistaan, joista on ollut hyötyä työelämässä toimittajana ja tiedottajana eli ammateissa, joihin monet kirjallisuuden oppiaineista valmistuvat. Kun yliopiston yhtenä tärkeänä tehtävänä on myös yhteiskunnallinen vaikuttaminen, kyky kirjoittaa muitakin kuin tieteellisiä artikkeleita on siis varsin merkittävä taito.

Avain-lehden tieteellisissä artikkeleissa Saija Isomaa jatkaa jo jonkin aikaa vahvistunutta tutkimussuuntausta, jossa kiinnostus suomalaisen ja eurooppalaisen kirjallisuuden kytköksiin on keskeisellä sijalla. Artikkelissaan ”Sentimentalistisia juonteita pohjoismaisessa realismissa” Isomaa osoittaa, että sellaiset vakiintuneen aseman saaneiden klassikoiden kuin Ibsenin *Nukkekodin* ja Ahon *Papin rouvan* käsittelemät moraaliset ristiriidat ja naisasiakysymykset avautuvat edelleen uusille tulkinnoille.

Lotta Kähkönen avaa artikkelissaan amerikkalaisen unelman kääntöpuolia Joyce Carol Oatesin tuotannossa ja nostaa esille nykytutkimuksessa tärkeän kysymyksen yhteiskuntaluokasta. Oatesin teoksissa luokkaerot eivät järjesty yksinkertaisten vastakkain-

asettelujen varaan, vaan liittyvät olennaisesti, mutta monimutkaisesti käsityksiin sukupuolesta ja rodusta. Kähkösen artikkelia voi lukea myös analyysinä tämän päivän amerikkalaisuudesta.

Perinteisen arvosteluosaston lisäksi uutuuksena on valikoima ajankohtaista kirjallisuudentutkimusta. Luettelon on laatinut Helsingin yliopiston humanistisen tiedekunnan kirjaston kokoelmavastaava Petri Kaihoja. Kokonaisuudessaan se on luettavissa KTS:n verkkosivuilta osoitteessa <http://www.helsinki.fi/jarj/skts/index.html>

Syysterveisin

Heidi Grönstrand ja Kukku Melkas

Pahoittelemme, että edellisessä numerossa toimitustyön loppuvaiheessa tapahtuneen virheen takia Sanna Karkulehdon nimi oli kirjoitettu väärin sekä sisällysluettelossa että hänen väitöskirjansa arvion yhteydessä.

Päätoimittajat